

KISS TAMÁS

*A kihűlő táj**Jékely Zoltánnak*

*Érzed, a lég mily fülledt,
– nézd, hogy füstöl a kertünk
figyelted, mily könnyű lett
a nap? És sírt, hogy eltűnt.*

*Az ég vize, lásd már csak
gyenge-kék ködös oldat,
a fák hegyére rácsap
s majd elejti a holdat.*

*A föld: kiégett katlan,
kong egy végső derűben
s dér csíp fel láthatatlan,
mint zöld kígyó a fűben.*

*A szomjas eb a tónál
egy parti kőnek dőlve,
fáradtan farkat csóvál
s nagyokat húz belőle.*

*Alig látszik lehelet,
tegnap madár dalolt itt,
pár hét múlva már lehet,
hogy farkascorda ordít.*

*S ez ellen mit tehetsz te?
két kezed, a didergőt
megcsiholod s egy este
felgyújtod tán az erdőt?...*

*Csak ezt s ez is hiába:
annyi csak, mintha vénád
felválnád s egy hullába
tenvéred öntenéd át.*

*Favágó járt itt éppen,
Kopott guba volt rajta
s lengő alján setéten
villogott ki a balta.*

Bujdosó dal

*Torony iránt, árkon, bokron
visz ez az út: az én sorsom,
falun innét, falvakon túl,
úttalanul, nyomtalanul.*

*Se előttem, se utánam
nem jár senki a határban.
Ugyan, mit akar énvelem
az én nyugtalan életem.*

*Hegyek alól jövök erre,
lankák közül sík tengerre,
hegy-Biharból, sík-Biharba,
majd elvesztem a viharba'*

*Gyalog jövök, nincs itt vonat,
így kergetem a sorsomat.
Szívemmel e szép világot,
botommal a délibábot.*

*Erdély felől borúl az ég,
talán meg is ázok ma még.
Gyere felhő, segíts nékem,
mosd el az én veritékem.*

*Piroslik a szederlevél,
ha ősszel megcsípi a dér,
levelek közt sötét szeme,
ujjamon a piros leve.*

*Ujjamról kezem fejére
csordul a szedernek vére,
hogy lehajlok szakajtani,
vad szomjamat eloltani.*

*Megenyhíti a szomjamat,
bizsergeti a torkomat,
öreg dalra nyitja a szám
s keresem benne a hazám.*

Dunához Orsovánál

Gránit-csúcsok alatt, a mélyben
várom, hogy jön egy pillanat,
az, mikor a lánc itt átszakadt,
s őrvöngve átvágtad magad.

Mert tengert kér minden patak,
– s tebenned tört ki idelent –
mint test keresi a hazát
és a lélek a végtelent.

Kárpát-haza minden vizét
itt vetted fel és loptad át,
s mély medredben megnyitottad
a szabad, a közös hazát.

Miért, hogy mi meg martuk itt
egymást és önnön kebelünk?
Miért? Te tudtad az utat
és sosem törődtél velünk.

Átadom, ringasd testemet
s szívem: egy perc történelem.
Benned vagyok, szülj újra most
vén Iszter, tégy csudát velem.

Adj erőt és adj hitet,
te Példa vagy és Gondolat,
hogy fejem meg ne hajtsam én
hitetlen szolgasors alatt.

Hitess, hogy lehet élni itt
még emberül és igazán,
nem vagyok szolganép fia
és nem veszett el a hazám.

Oldjad meg láncaink nyomán
közös hazánknak titkait:
egy sorsa és egy harca van
annak, ki él és itt lakik.

Hömpölygess szívembe dalod,
mi zúg itt a Szoroson át
s ringass, fogadj magadba, mint
szabad lelkednek rokonát.

Hazátlanok, leljünk hazát
völgyeiden és partodon.
Ébressz, hogy élni nem szabad,
csak szabadon. Csak szabadon!

Debrecen

Címereden őt szeretem:
a főnix madarat,
ki Napba néz s belőle issza
az arany sugarat.

Ki főnn a lángokon hevül
s parázson lépeget,
de a szárnyai összekötnek
földet és eget.

Azt szeretem benned ma is:
az életet-adót,
időnként föl-föllángolót,
de el nem hamvadót.

Tüdőt, szívet kitágító
fütytyös tereidet,
Templom előtt játszadozó
friss négy szeleidet.

Azt, aki tűnődni se rest,
de gondon is mulat,
s dalol, ha kézzől-kézre jár
a farsangi kulacs.

A maradandókból újulót,
kit sors se reteszsel,
ki nem mindig az vagy, aki vagy,
de voltál és leszel.